

saa føjes der til: Naar et Terrain overskylles af Vandet jævnlige, er det heller ikke privat Ejendomsret undergivet. Om dette falder sammen med det, som Udvalget siger, med sædvanlig Højvandslinie, det er imidlertid et meget tvivlsomt Spørgsmaal. Det vil altsaa sige, at hvis man vedtager Udvalgets Forslag, vil denne Udtalelse om, at der ikke forandres noget i den gældende Ret, sandsynligvis — efter min Mening ganske sikkert — føre til, at man netop kommer i Uoverensstemmelse med den gældende Ret. Hvis Udvalget havde holdt sig til at fastslaa, at Dagligvandslinien skulde være gældende, saa vilde det have holdt sig paa den sikre Side af den private Ejendomsret. Men naar de gaa saa langt, som de nu ere gaaede, saa ere de det ikke længer, og de ere efter min Overbevisning heller ikke i Overensstemmelse med, hvad de ere berettigede til at ulede af den paagældende Højesteretsdom.

Derimod forekommer det mig ikke, at der vil kunne gøres nogen væsentlig Indvending imod det ærede Medlems for Odense (Scavenius) Forslag, naar man i det hele taget staar paa det Standpunkt, at der ved denne Lov skal træffes særlige Bestemmelser for Strandbredden i Modsætning til al anden Grundejendom. Der gives ikke i dette Forslag nogen Definition paa, hvilke de nuværende Rettigheder ere. Det er den bestaaende Tilstand, som det ærede Medlem foreslaar skal hævdes, det vil altsaa sige, at der skal vedblive at være en Beføjelse for alle til uden for den private Grund i det selsamme Omfang, som det hidtil har været Tilfældet, at tage Grus og Sten, og saa er det paa den anden Side ogsaa en Selvfølge, at Grus og Sten lige som hidtil ikke vil kunne tages fra Førstranden, medmindre der gaar en offentlig Færdselsvej ud til den Del af Stranden, som ligger ud til den private Del, og at der altsaa heller ikke kan gives nogen saadan Ret i Henhold til den ny Lov. Og endelig er det en Følge af det ærede Medlems Forslag, at hvis man senere vedtager en Lov om Kystsikring, som i den bestaaende Ret medfører Indskrænkning for alle og enhver til at tage Sten og Grus, saa vil altsaa en saadan Lov ikke komme i Strid med nærværende Lov. Under disse Omstændigheder vil jeg sige, at paa samme Tid, som jeg vil fraraade at vedtage Udvalgets Forslag paa dette Punkt, fordi det er for vidtgaende og vil kunne vække for megen Modstand og berettiget Modstand, vil jeg raade til, at man, hvis man ellers

er enig i, at der bør gøres nogen Indskrænkning i Lovforslagets almindelige Regler, for saa vidt angaar Retten til at tage Materiale fra hans Strandbred, saa følger det ærede Medlem for Odense, eftersom der i saa Fald kan være nogen Udset til at faa denne Lov ført igennem.

Svend Høgsbro: Den højtærede Minister har ganske Ret i, at Udtrykket her i Ændringsforslaget „sædvanlig Højvandslinie“ ikke findes i den paagældende Højesteretsdom, men naar man lægger Mærke til — det oplyste den højtærede Minister ved sit Citat af Højesteretsdommen, som jo for øvrigt findes trykt i Højesteretstidenden — at denne taler om 3 Strækninger eller 3 Linier, hvad man nu vil kalde det, for det første den Strækning, der „i Almindelighed“ overskylles af Havet, dernæst den, der „jævnlig“ overskylles, og endelig den, som ved usædvanligt Højvande overskylles, saa tror jeg, at man maa give det ærede Udvalg Ret i, at man netop har truffet den rette Betegnelse for det Sted, hvor Højesteret altsaa finder, at Grænsen er, nemlig hvor Terrainen „jævnlig overskylles“, ved Udtrykket „sædvanlig Højvandslinie“. Imidlertid tvivler jeg ikke om, at hvis den højtærede Minister kan finde et mere træffende Udtryk for den samme Linie, vilde man nok kunne blive enig om det, thi det er sikkert kun Meningen at fastslaa, hvad der virkelig er udtrykt ved denne Højesteretsdom. Jeg opfatter Ændringsforslaget saaledes, at det er et kort Udtryk for, hvad der vidtløftigere er udtrykt af Højesteret ved Ordene „jævnlig overskylles“ osv.

Til det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) skal jeg kun bemærke, at det gør mig ondt, at det synes, som om der, hver Gang vi skulle veksle Bemærkninger, kommer en Varme ind i Ordvekslingen, som jeg ikke tror skyldes Sagen, men som maaske skyldes andre Hensyn, der ligge længer tilbage i Tiden. Det har i alt Fald ikke været min Mening ved denne Lejlighed at optræde som særlig Angriber af det ærede Medlem eller hans Forslag. Jeg fik det først i Hænde, da jeg kom her ved denne Forhandlings Begyndelse, saa jeg har haft meget liden Tid til at overveje Indholdet af det, og jeg tror heller ikke, at mine første Bemærkninger i nogen væsentlig Grad — om overhovedet — vare rettede mod hans Ændringsforslag. De tilsigtede kun et Forsvar for det Ændringsforslag, der er stillet fra Udvalgets Side, og det